

[Arbejdsministeren.]

henstillede, at dette skete, og pegede særligt på spørgsmålet, om man burde samle de tre love i én lov og udforme denne således, at detalregler henskydes til administrativ fastsættelse.

De skiftende regeringer har siden udfoldet bestræbelser for at imødekomme denne henstilling, og arbejdsrådet, hvori arbejdsmarkedets parter er repræsenteret, blev bedt om at bistå hermed. I september sidste år sendte rådet udkast til en ny samlet lov til arbejdsministeriet. Udkastet var ikke ledsaget af de nødvendige oplysninger om de administrative og økonomiske konsekvenser, og et foreløbigt skøn i ministeriet tyder på, at der måtte blive tale om ganske betydelige forøgelse af personale og bevillinger. Derfor nedsatte den daværende arbejdsminister i oktober 1973 et udvalg med repræsentanter for budgetdepartementet og administrationsdepartementet til at undersøge disse spørgsmål nærmere.

Jeg kan oplyse, at udvalgets opgaver er så omfattende, at der tidligst kan ventes en vurdering i løbet af foråret. Det skyldes, at det foreliggende udkast i realiteten forudsætter en betydelig administrativ udbygning. Da regeringen endvidere lægger vægt på overholdelse af de gældende regler om, at lovforslag skal ledsages af oplysninger om såvel de økonomiske som de administrative konsekvenser, kan der ikke på nuværende tidspunkt fastsættes nogen endelig termin for fremsættelse af lovforslag, dog således, at jeg føjer til, at det nye såkaldte miljøforslag antagelig vil ligge på folketingets bord, inden samlingen slutter.

I sine overvejelser om lovgivning på dette område vil regeringen være opmærksom på de synspunkter om udviklingen, som medlemmer af socialistisk folkeparti har udmøntet i det foreliggende forslag til folketingsbeslutning. Jeg stiller mig imidlertid tvivlende over for, om det vil være hensigtsmæssigt, at folketinget på indeværende tidspunkt træffer beslutning om bestemte retningslinjer for en reform af arbejderbeskyttelseslovgivningen.

Jeg vil i øvrigt gerne pege på, at nogle af de synspunkter, der her lægges frem, går i en anden retning end den, der har præget de senere års lovændringer og arbejdstilsynets praksis. De går også i en anden retning

end det forslag, arbejdsrådet har udarbejdet. Jeg har hæftet mig ved, at en del af de fremsatte konkrete forslag navnlig indeholder krav om yderligere offentlig kontrol, afgifter, straf, forbud, påbud samt indgreb i organisationernes overenskomstområde.

Som bekendt har tyngdepunktet i de sidste års lovgivning ligget på opbygning af interne sikkerhedssystemer i virksomhederne. Det er sket ud fra erkendelse af, at det først og fremmest er gennem samarbejde mellem parterne på arbejdspladsen, at sikkerhed og sundhed for de ansatte kan varetages fuldt ud. I arbejdstilsynets daglige virksomhed er der i de senere år en lignende tendens. Jeg vil gerne nævne de særlige kampagner, der er gennemført i det sidste års tid imod støv i støberier, plastindustrien, støj i bryggerier osv. Her er det virksomhederne selv, der efter arbejdstilsynets anvisninger og under medvirken og orientering af de ansattes valgte repræsentanter skal gennemføre målinger af de forskellige gener: støv, støj, giftige eller ubehagelige luftarter, og virksomheden skal derefter selv udarbejde og fremlægge planer for bekæmpelse af generne inden for en kort frist. Man er ved at indsamle og bearbejde erfaringer fra de første kampagner. Jeg tror, det vil vise sig at være en meget effektiv fremgangsmåde.

Må jeg så også fremhæve det arbejde, der gøres af nogle brancheudvalg i samarbejde med arbejdstilsynet, f. eks. inden for plastindustrien, malerfagene, kemisk industri. Brancheudvalgene er med til at udforme praktiske retningslinjer og vejledninger for specielle problemer inden for branchen.

Tiden tillader ikke, at jeg går ind på alle enkeltheder i SFs forslag. De fleste punkter har jo også været drøftet her i tinget både i 1972 og i 1973. Det eneste virkelig nye i forhold til de forslag, SF tidligere har fremsat, er nok punkt 2 om indførelse af en miljøafgift. Dette forslag er herhjemme for første gang nævnt i den første rapport fra arbejdsmiljøgruppen af 1972, som den forrige regering nedsatte. Fra denne arbejdsgruppes side er ideen ment som et debatoplæg, der imidlertid langtfra er modent til lovgivning. Jeg mener ikke, at man kan tage stilling til, om tanken er værd at søge realiseret, førend der konkret er forslag om, hvorledes denne idé kan udformes i praksis.

Jeg er imidlertid rede til under det kom-